CALIFICAREA ROMÂNIEI ÎN TURNEUL FINAL AL C.M.

SELECȚIA - UNUL DIN FACTORII REUȘITEI

Spre deosebire de trecutele campanii purtate de fotbaliștii români fie pentru campionate mondiale, turnee olimpice sau „Cupa Europei" și în care, datorită inconstanței în aplicarea principiilor de selecție unanim recunoscute, echipa națională era cam de fiecare dată modificată, de data asta selecția a fost unul din factorii care au contribuit din plin la cucerirea unui loc în turneul final.

Datorită — printre altele — selecției, echipa noastră, de valoare incertă și cotată pe planul secund și chiar mai rău în ierarhia europeană, și care pornea în aceste preliminarii cu șanse modeste, discreditată chiar în urma unor eșecuri anterioare, a reușit nu numai calificarea ci și un salt valoric.

„CAMPANIA MEXICANĂ" A ÎNCEPUT LA LINZ!

Firește, au existat dibuiri, căutări. Dar privind tabloul jucătorilor folosiți în cele șase partide din preliminarii, se vede perfect cum criteriile de selecție pe care le-a avut în vedere comisia instituită de federație și alcătuită din antrenorii Emeric Vogl, Angelo Niculescu și Dincă Schileru, au devenit realitate.

Care au fost aceste criterii? Mai întîi s-a ținut seama, firește, de **valoarea individuală tehnică, tactică și psihologică** a celor chemați să îmbrace tricoul național; întrucît randamentul în echipa națională trebuie să fie mai mare decît cel din formațiile de club, s-a avut în vedere ca **jucătorii să fi fost deja încercați în echipa reprezentativă unde să fi dat un randament cel puțin mulțumitor**; de asemenea, s-a cerut ca **valoarea și forma sportivă să fie confirmate în perioadele dinaintea jocurilor internaționale**, atît cu prilejul meciurilor din campionat, cît și în partidele de verificare organizate în cadrul lotului; în sfîrșit, **posibilitățile de progres la un termen apropiat și caracteristicile adversarului ce urma să fie întîlnit**, au încheiat aceste criterii. Ele s-au ilustrat nu numai pe parcursul celor 386 de zile cît au durat preliminariile, ci și în partidele amicale care le-au precedat ori s-au disputat în această perioadă de aproape 13 luni.

Citeva exemple sînt concludente: partida de la Lisabona, cu Portugalia (debutul în preliminariile C.M—1970) a fost precedată de alte două meciuri, amicale, cu Austria (la Linz) și cu Olanda (la București). Cu acest prilej, comisia a trimis în teren echipa ce se anunța probabilă pentru partida cu fotbaliștii lusitani. Dar, cu toate că la Linz rezultatul a fost meritoriu (1—1), Austria a avut inițiativa aproape tot timpul, dominînd uneori categoric, în timp ce în partida cu Olanda satisfacția jocului a fost minimă. **Coman, Ivăncescu, Barbu, Hălmăgeanu, Deleanu, Grozea, Dinu, Dobrin, Ion Ionescu** au alcătuit osatura echipei în aceste două întreceri, completată cu Sasu, Kallo, Dumitriu II, Haidu, Dumitrache (pentru numai o repriză) și Nunweiller VI (folosit doar 15 minute).

Insatisfacțiile, lipsa de formă, accidentările au condus pe cei trei tehnicieni la modificarea aproape totală a 11-lui aliniat la Lisabona. S-a renunțat la Ivăncescu, Barbu, Hălmăgeanu și Deleanu; Dumitrache — ale cărui posibilități nu fuseseră intuite de selecționeri pe măsura lor — a fost trecut pe tușă, ca și Ion Ionescu, Dumitriu II sau Haidu; bolnav, Nunweiller VI n-a putut fi nici el folosit. Și astfel, dintre jucătorii întrebuințați în primele două partide au fost menținuți numai Coman, Grozea, Dinu, Dobrin și Ghergheli. În schimb, au apărut Gornea, Sătmăreanu, Dumitru Nicolae, Mocanu, Petescu, Pircălab și — un nume consacrat în reprezentativa de tineret — Dembrovschi. Speranțele au fost năruite total și în capitala Portugaliei am pierdut la scor: 0—3. Pe de o parte Coman, nepregătit, emotiv și neatent (a încasat două goluri din șuturi de la mare distanță), iar pe de alta lipsa de informație asupra valorii actuale a adversarului au condus la acest start defectuos.

De abia de aci înainte încep să fie aplicate — aproape ad-literam — **principiile asupra cărora se fixase comisia de selecție.** Se apropia partida cu Anglia de la București și echipa națională trebuia refăcută aproape complet. **Dar numai comisia de selecție nu putea să ducă la bun sfîrșit sarcinile ce-i fuseseră încredințate și se apelează la antrenorii echipelor divizionare A** (metodă ce va rămîne de aci înainte obișnuită și care va da roade dintre cele mai bune) **nu numai pentru o simplă consultare, dar și pentru recomandări date acestora în legătură cu jucătorii de lot, în colaborare cu Colegiul central de antrenori.** Coman este înlocuit cu Gornea, Ivăncescu cu Sătmăreanu, D. Nicolae cu Barbu, Mocanu îi ia locul lui Deleanu, se renunță din nou la Ion Ionescu, în schimb reapare Dumitrache în cuplu de atacanți centrali cu Dobrin și apoi cu Domide, Dinu, trece din postura de fundaș central în aceea de mijlocaș și asigură împreună cu Ghergheli perechea de jucători de la mijlocul terenului etc.

Am stăruit atît de mult asupra jocului cu Portugalia și a partidei de la București cu campioana lumii, pentru că ele au constituit punctul de plecare — prima prin renunțarea la o serie de jucători, a doua prin lansarea unor nume noi — al noii echipe a României, victorioasă apoi în partida cu Elveția și afirmată pe plan mondial cu prilejul acelui neuitat 1—1 de pe Wembley. **De aci încolo echipa rămîne aproape neschimbată.** Dispar doar Dobrin și Mocanu (piteșteanul va reveni însă în final). **Meci de meci, valoarea individuală a jucătorilor, omogenitatea psihică, randamentul tot mai bun dat în jocuri internaționale mai ales în deplasare** (în care echipa și-a format un stil propriu de joc), **au dus la confirmarea valorii acestor produse ale fotbalului românesc.**

ZECE ATACANȚI PENTRU PATRU POSTURI

Firește, și după această afirmare a echipei reprezentative au mai existat modificări fie în formația de bază, fie în lot. De fiecare dată însă **s-a avut în vedere păstrarea omogenității**; atît din punct de vedere tehnic sau tactic, cît și al jocului propriu-zis, în sensul că jucătorul nou introdus să nu modifice structural fotbalul practicat de echipa României și ideile directoare care stăteau la baza lui.

Cele mai multe căutări au existat în atac unde, în afara cazurilor fortuite care au dus la folosirea lui Ghergheli (pentru 10 minute) sau a lui Grozea (pentru 15 minute) au fost folosiți zece atacanți „de meserie": Pircălab, Martinovici, Dembrovschi, Dobrin, Ion Ionescu, Tufan, Domide, Dumitrache, Lucescu și Kallo. Aceasta ilustrează de fapt **lipsa de randament a liniei ofensive care de-a lungul celor șase partide a marcat doar șase goluri, cel de-al șaptelea fiind un autogol,** cel al lui Michaud de la Lausanne. Ghergheli, Dinu, Petescu și Nunweiller VI au constituit, pe rînd, linia de mijloc. Întrucît Petescu (întrebuințat la Lisabona) a ieșit din echipă după meciul de la București cu Anglia în urma unei accidentări, se poate spune că **greul acestui compartiment a fost dus de numai trei fotbaliști.** Șapte fundași au fost folosiți de-a lungul celor șase partide oficiale: Sătmăreanu și-a tăiat partea leului, nelipsind nici un minut, dar Hălmăgeanu, Dan, Deleanu, Boc sau Mocanu și-au adus o contribuție importantă la întărirea apărării noastre; doar Dumitru Nicolae a fost o apariție meteorică, prezent numai pe „cerul" Lisabonei. În sfîrșit, Răducanu, Gornea și Coman, în ordinea contribuției aduse, au îmbrăcat tricoul cu nr. 1. **Deci, s-a ajuns la o omogenitate care ar putea fi invidiată chiar și de echipele noastre de club,** la o perfectă cunoaștere a posibilităților și a caracteristicilor de joc ale fiecărui fotbalist de către coechipieri, randamentul echipei dovedindu-se în creștere pe măsură ce jocurile se disputau, cu acea excepție din final, meciul cu Grecia de la București, care a marcat slăbirea potențialului acestui mănunchi de jucători valoroși.

„GENERAȚIA SPONTANEE" FAȚĂ CU REALITATEA

S-a vînturat în zilele ce au urmat încheierii jocurilor din prima grupă europeană, ideea că actuala reprezentativă a României a reușit calificarea datorită existenței unui număr de jucători de mare valoare, apăruți din senin — o „generație spontanee" — pe fondul cenușiu al fotbalului nostru. Oare chiar așa să fie?

Lăsîndu-i la o parte pe acei fotbaliști care au avut o prezență accidentală, minoră în echipă și în lot, reiese că jucătorii folosiți se pot împărți perfect în trei categorii:

- cei în vîrstă de 27, 28 sau chiar mai mulți ani și care au la activ și alte „campanii" decît aceasta, pe care ne-am obișnuit s-o numim mexicană (dintre aceștia fac parte Ghergheli, debutant în echipa națională în 1962, Dan — al cărui prim joc sub tricoul tricolor s-a consumat în 1963, apoi Hălmăgeanu — unul din veteranii turneului olimpic de la Tokio, Petescu, Mocanu, Ion Ionescu);
- urmează o generație de mijloc, în vîrstă de 24—26 de ani (Deleanu, Nunweiller VI, Sătmăreanu, Lucescu, Gornea) și, în sfîrșit;
- o a treia grupă, alcătuită din jucătorii consacrați la 20—21 de ani. Din rîndul acestora să-i numim pe Dinu, Dumitrache, Dobrin, Domide, Răducanu, Dembrovschi etc.

Evidențiați în echipe diferite, pe trepte diferite de vîrstă, avînd în spate destui ani de prezență în formațiile de juniori sau de tineret, sau chiar în prima reprezentativă a țării, acești jucători s-au cristalizat într-un tot omogen, din orice unghi ar fi privit. Cinste lor, cinste antrenorilor care i-au descoperit și lansat în echipele din țară sau în concertul internațional.

Dar ei nu sînt singurii fotbaliști români care au reușit, în vremea din urmă, rezultate meritorii. Reprezentativa națională de tineret și cea olimpică — deci alte generații de jucători — au înregistrat și ele comportări bune pe stadioanele din București, Chorzow și Weiswasser. Dar echipa de juniori? Nu a realizat ea oare la Phenian, cu prilejul „Cupei speranțelor olimpice" (în competiție cu prima și a doua reprezentativă de seniori a R.P.D. Coreene), sau la Gori, în compania reprezentativei similare a Uniunii Sovietice, comportări remarcabile?

În felul acesta trebuie judecate și cuvintele spuse de Lucescu, căpitanul tricolorilor, la recenta ședință de analiză a echipei naționale: **„Exprim sentimentele tuturor coechipierilor mei, urînd generațiilor de jucători care ne urmează, să lărgească drumul deschis de noi, să reușească performanțe și mai mari".**

Mircea TUDORAN

TOT CEEA CE TREBUIE ȘTIUT DIN REGULAMENTUL C.M.

Am răsfoit (din nou) regulamentul campionatului mondial — și în primul rînd partea privind turneul său final — în intenția de a furniza amănuntele precise pe care ni le-au solicitat numeroși cititori. Astfel că rîndurile de mai jos constituie în același timp un documentar și răspunsuri adresate multora din cititorii noștri.

CUCERIREA DEFINITIVĂ A TROFEULUI. Cum se știe, campionatul este dotat cu un trofeu de aur „Cupa Jules Rimet", în memoria inițiatorului campionatului, fostul președinte F.I.F.A., francezul Jules Rimet. **„Federația a cărei echipă va cîștiga de trei ori Cupa va deveni proprietara ei"** — spune regulamentul. Deci, de trei ori consecutiv sau alternativ. Performanța o pot realiza **Brazilia, Italia** sau **Uruguay**, care și-au înscris de două ori numele pe lista cîștigătorilor.

PARTICIPARE, NEPREZENTARE, ÎNLOCUIRE... Fiecare federație calificată pentru turneul final **trebuie să confirme la F.I.F.A. participarea sa.** În caz de neprezentare însă, produsă înainte de începerea turneului final, federația va fi amendată cu 10.000 franci elvețieni și, în plus, va trebui să suporte cheltuielile făcute în vederea participării echipei sale, precum și pagubele pricinuite. Amenda va crește la 20.000 fr. dacă forfaitul se produce în timpul perioadei turneului final. O ECHIPĂ CARE NU SE PREZINTĂ POATE FI ÎNLOCUITĂ CU ALTA DE COMISIA DE ORGANIZARE, ținînd cont de performanțele celor eliminate în preliminarii.

DREPTURILE FEDERAȚIILOR. Ne referim, desigur, la cele materiale. În această privință regulamentul stabilește că **eventualul beneficiu net** (după ce s-au dedus toate cheltuielile necesitate de organizare) **va fi repartizat între F.I.F.A. (10%), federația organizatoare (25%) și federațiile participante la turneul final (65%).**

MECIURI AMICALE INTERZISE. O lună înainte și o lună după turneul final, **echipele finaliste nu au voie să susțină între ele meciuri amicale,** nici chiar sub titulaturi de cluburi (dacă cuprind cel puțin 8 dintre jucătorii incluși pe lista anunțată la F.I.F.A. pentru C.M.) decît cu aprobarea comisiei de organizare.

CALIFICAREA JUCĂTORILOR, LISTE PENTRU F.I.F.A. Cu 45 de zile înainte de primul joc în turneul final, **fiecare federație va trimite la F.I.F.A. o listă cuprinzînd 40 de jucători.** Dar, cu 8 zile înainte, **federațiile trebuie să înainteze noi liste, de data aceasta cuprinzînd numai 22 de jucători,** din cei 40 anunțați și calificați. În turneul final vor putea fi folosiți doar acești 22 jucători. Ei vor purta pe tricouri numerele corespunzătoare din listă (de la 1 la 22).

Jucătorii trebuie să fie originari din țările respective, sub a căror jurisdicție se află, și se vor legitima cu pașapoartele. Un jucător care activează la un club din altă țară, poate fi utilizat — cu asentimentul respectiv — de federația țării sale.

Federațiile își pot schimba formația de la meci la meci și **chiar în cazul rejucării unui meci terminat la egalitate,** cu condiția ca **jucătorii să fie dintre cei anunțați și calificați la F.I.F.A.**

SISTEMUL DE DESFĂȘURARE A TURNEULUI FINAL ● Jocurile vor avea loc ziua sau în nocturnă, la ore pe care le stabilește comisia de organizare. Ele se desfășoară după regulamentul promulgat de „International Board". **În timpul jocului pot fi înlocuiți doi jucători.** ● Optimile de finală se dispută pe patru grupe a patru echipe. **Alcătuirea grupelor se face de către comisia de organizare pe baza unei „repartiții" și a tragerii la sorți,** ținîndu-se cont printre altele de poziția geografică a țărilor finaliste ● În grupe, fiecare joacă cu celelalte trei echipe, **sistemul fiind cel de campionat** (cu adițiune de puncte). **În caz de egalitate de puncte între două sau mai multe echipe, ele vor fi departajate de golaverajul prin scădere sau, la o nouă egalitate, prin tragere la sorți,** care de asemenea vor stabili și echipele nr. 1 și 2 în clasament, adică cele care se califică pentru sferturi de finală. ● Faza a doua (sferturi, semifinale și finală) se desfășoară **după sistemul Cupă, adică prin eliminare.** Dacă în sferturi și semifinale **un meci se termină la egalitate și după prelungiri, echipa învingătoare va fi desemnată prin tragere la sorți.** În schimb, **finala terminată nedecis, după prelungiri, se va rejuca, cu prelungiri dacă va fi nevoie și abia după acest al doilea meci se va apela — eventual — la sorți.**

STADIOANELE MEXICANE ȘI-AU MĂRIT CAPACITATEA

Măsurile luate de comisia de organizare mexicană, în urma indicațiilor date de F.I.F.A., au dus la mărirea capacității stadioanelor pe care se va juca la turneul final C. M. Noile capacități sînt:

109 531 locuri:
STADIONUL AZTECA (Ciudad de Mexico).
71 081 locuri:
STADIONUL JALISCO (Guadalajara).
35 563 locuri:
STADIONUL CUAUHTEMOC (Puebla).
25 303 locuri:
STADIONUL DIN LEON (acesta va fi însă mărit pînă la 30 303).
29 360 locuri:
STADIONUL DIN TOLUCA (3 000 sînt în picioare; de altfel singurele din toate stadioanele !...).

A ÎNCEPUT CEARTA.... PE „CAPETE DE SERIE"

Pentru două din grupele turneului final (optimile de finală) capetele de serie sînt cunoscute: Mexic (ca țară organizatoare) și Anglia (deținătoarea titlului). Pentru celelalte două însă, au și început discuțiile în contradictoriu. R. F. a Germaniei are dreptul ca vicecampioană mondială, iar Italia pretinde și ea un „cap de serie" ca deținătoare a titlului de campioană a Europei. Brazilienii (și în general sud-americanii) contestă acest drept. Și e greu de presupus că se vor lăsa convinși să accepte „trei capi de serie" europeni...